

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående tilvejebringelse af grundlag for eventuel indkomstpolitisk lovgivning [af Glistrup m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XXXVI. Fremsat 27/11 75. Første behandling 14/1 76. Betænkning 25/2 76).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup) (FP):

Mange af Winston Churchills underhustaler fra 1934 og årtiet ud kunne bagefter sammenfattes under titlen „Mens England sov“. Mange af fremskridtsindlæggene fra folketingets talerstol fra 1974 kan sammenfattes under titlen „Mens Danmark sov“.

Igen og igen har det udviklet sig på den måde, at vi har fået ret i vore vurderinger og advarsler, og igen og igen er det gået som i det engelske underhus i 1930'erne, at man ikke har villet lytte til, hvad vi advarede imod. I dag advarer vi igen, i dag fremhæver vi igen, at det er på høje tid, man tager det alvorligt i dette folketing med at komme i gang med at føre en indkomstpolitik. Den generation af politikere, der har domineret dette land siden statsminister H. C. Hansens død i februar måned 1960, har jo nemlig kørt økonomien så langt ud med selvskabte plager, at en indkomstpolitisk løsning er nødvendig. Indkomstpolitik er nødvendig, hvis vi skal klare vores arbejdsløshed. Indkomstpolitik er nødvendig, hvis vi skal klare vores skattetryk. Indkomstpolitik er nødvendig, hvis vi skal klare vore valuta-problemer. Indkomstpolitik er nødvendig,

hvis vi skal klare vores inflation. Indkomstpolitik er nødvendig, hvis vi skal klare vore problemer med den høje rente.

Det er ikke bare sådan noget, hvor man kan sige, at den ubehagelighed skubber man ansvarsløst bare fra sig hele tiden, hvilket har præget langt de fleste partier i denne sal. En indkomstpolitik må som et delområde indbefatte problemerne vedrørende arbejdsmarkedets forhold. Vi ved alle sammen, at når arbejdsmarkedets partnere først er gået i gang med forhandlingerne her til efteråret, så vil der komme alskens forskellige undskyldninger i retning af: nu må vi i første omgang lade parterne forhandle i fred. Så kommer vi yderligere til at spilde et kvartal eller måske endda endnu mere, før vi kan komme til at træffe vore afgørelser. Derfor er det nu, det er på høje tid, hvis vi skal løse vore problemer, at tage seriøst fat på indkomstpolitikken, således at vi ikke på ny skal havne i den tilstand, der har været det typiske for landet så mange gange, senest her i marts måned 1975, at man som et stykke hastværksarbejde improviserer en eller anden lapperiordning af en indkomstpolitik i stedet for virkelig at få grundlaget for at gå til bunds i problemerne.

Man ved jo fra de fornuftige psykologiske lærebøger — det er dem, der skrives af livet selv — at det er meget svært for mennesker at overvinde sig selv og overvinde den anti-pati, man har haft imod at skulle slutte op om tanker, der kommer fra andre sider end én selv. Men nu er Danmarks situation ved at blive så alvorlig, at vi ikke kan fortsætte med, at bare fordi et forslag er kommet fra fremskridtspartiet, så kan man ikke gå i gang med virkelig at søge at få tingene løst. Det er jo det eneste forslag, der er kommet frem i dette folketing til at kunne klare problemerne omkring indkomstpolitik. Hvis dette forslag stemmes ned her ved den afstemning, vi nu skal gå til, så vil beskrivelsen af den handling, der er fortaget, med rette kunne indgå i den bog, der må komme på et tidspunkt, hvor vi ikke har det så godt her i landet, som vi har i øjeblikket, og som må komme under titlen „Mens Danmark sov“.

Christophersen (V):

Hr. Glistrups indlæg giver anledning til nogle få bemærkninger fra min side.

Det er da ganske rigtigt, at en indkomst-